

Ποια φαινόμενα περιγράφονται ενοποιημένα, ερμηνεύονται και προβλέπονται στη θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου και της Σχετικότητας της Ενέργειας
(Ενιαία θεωρία περί χρόνου, χώρου, ύλης και νόησης)

" Δεν είναι τα εξωτερικά υλικά πράγματα τα οποία με την κίνηση, με το πλησίασμα, την απομάκρυνση, την ένωση και το διαχωρισμό τους αυτά επιτυγχάνουν ένα ισορροπημένο σύνολο και τη διατήρηση της νομοτέλειας. Αντιθέτως, προϋπάρχει το ολοκληρωμένο σύνολο..."

Η γενική αρχή είναι: Το Σύμπαν στην κοσμολογική θεωρία του "Τελειωμένου Χρόνου" είναι αυτοτελές διότι είναι παρών, αμετάβλητο και "συμπαγές" στα όρια ενός μέγιστου συνολικού χρόνου (μίας μέγιστης περιόδου ΤΣυμπαντος, με άλλα λόγια) -γι' αυτό και "ά-μεσα" υπαρκτό. Το Σύμπαν ανά Μέγιστη Χρονική Περίοδο είναι πάντοτε το ίδιο.

► Πολύ γενικά, **το όριο στη διαιρετότητα και ο δυναμικός ρόλος του Συνόλου για την ύπαρξη των ξεχωριστών πραγμάτων** (αφού το Σύνοιο συνδέεται μόνιμα και συγχρόνως με τα μέρη... και εδώ βρίσκεται το μεγάλο αίνιγμα που έπρεπε να θέτουν στην αστροφυσική).

► Η ύπαρξη ορίων στις μεταβολές (min και max) και πρώτα απ' όλα στο χρόνο. Ειδικότερα η ύπαρξη σταθερών μέσων όρων και των φυσικών σταθερών.

► Η αρχή διατήρησης της ενέργειας (και η σχετική παραβίασή της, αφού η μεταβολή και η μεταβίβαση της ενέργειας δεν μπορεί να γίνει χωρίς διαδικασία ελάττωσης). Χωρίς τη σταθερότητα του ολοκληρωμένου Σύμπαντος, η ελάττωση και η μεταβίβαση της ενέργειας στον υλικό κόσμο **θα ήταν ασυγχρόνιστη, όπως και απεριόριστη**. Με την αφηρημένη αρχή διατηρήσεως της ενέργειας αποκρύπτουμε τη σχέση της διατήρησης της ενέργειας με τη ροή του χρόνου και την αντίφαση που υπάρχει ανάμεσα στην έννοια της διατήρησης με τον ατελείωτο χρόνο και τη μεταβολή.

► Στη θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, όπου συμπεραίνουμε ορθολογικά την ύπαρξη ενός ελάχιστου και ενός μέγιστου χρονικού διαστήματος και αντίστοιχα μίας ελάχιστης και μίας μέγιστης απόστασης, από αυτό το συλλογισμό προκύπτουν όρια για όλα τα φαινόμενα μεταξύ των οποίων και **το όριο για την αύξηση στην ταχύτητα V_{max}** , η οποία είναι ένας συνδυασμός μήκους l και χρόνου t , που παρουσιάζεται με την κίνηση. Το όριο στην ανώτερη ταχύτητα της κίνησης V_{max} το αποδέχτηκαν στο χώρο της φυσικής σαν αξίωμα, χωρίς καμία εξήγηση.

► Το όριο στη διαίρεση των πραγμάτων, το όριο στην πιο έμμεση σύνδεσή τους και η ταύτιση των δομικών στοιχείων με αστραπιαίες μεταβολές και ανταλλαγές της ενέργειας. Με πιο απλά λόγια, η ταύτιση της ύλης με μία ταχύτατα επαναλαμβανόμενη κίνηση και με ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται στα μικρότερα χρονικά διαστήματα.

► Ο ρόλος και ο προορισμός της ύλης. Η σχέση της ύλης με "σταθεροποιημένες" μεταβολές, οι οποίες γίνονται σε ελάχιστα χρονικά διαστήματα και σαν στάσιμα κύματα (ελάχιστες στιγμές στις οποίες το Σύμπαν αρχίζει σχετικά να γίνεται από τον κενό χώρο).

Η ύλη, χωρίς την προηγούμενη ύπαρξη μίας σύνθετης και σταθερής πραγματικότητας δεν θα μπορούσε να έχει κάποια δομή και σταθερές ιδιότητες, ούτε τη δυνατότητα να δημιουργήσει σταθερούς τρόπους σύνδεσης. (Ο δυναμικός ρόλος του Συνόλου για την ύπαρξη των περιορισμένων πραγμάτων ξανά διατυπωμένος με τις πιο συγκεκριμένες έννοιες της ύλης και του χώρου).

► Η σχέση του κενού χώρου με το Σύμπαν που δεν είναι υλοποιημένο. Η παρουσία του κενού χώρου σαν φορέα δυναμικής ενέργειας προς τους υλικούς φορείς.

► Η ύπαρξη των ίδιων ιδιοτήτων και της ίδιας ύλης στις πιο μακρινές αποστάσεις, σε όλη την έκταση του χώρου και στην πορεία του χρόνου (αφού παντού η ύλη συνδέεται με τον ίδιο χώρο, με την ίδια δυναμική ενέργεια και γίνεται στα ίδια ελάχιστα χρονικά διαστήματα).

► Το όριο στη μέγιστη απόσταση απομάκρυνσης (πεπερασμένος χώρος και μέγιστο μήκος), η καμπυλότητα του χώρου και σε τελική ανάλυση η ισοτροπία του προς τα υλικά πράγματα (αφού η μέγιστη απόσταση στον πεπερασμένο χώρο είναι η ίδια για όλα και από οποιοδήποτε σημείο του).

► Η καμπυλότητα του χώρου, το όριο στην απομάκρυνση και η επιστροφή στην αρχή σχετίζονται με το όριο της συνολικής ενέργειας που μεταβιβάζει ο χώρος, (αφού αυτός δεν είναι ένα απόλυτο κενό). Συνεπώς το σφαιρικό σχήμα (χωρίς να λάβουμε υπόψη τις όποιες παραμορφώσεις) δεν είναι ένα τυχαίο σχήμα, όπως δεν είναι και το κυκλικό).

► Η απεριόριστη ευθύγραμμη απομάκρυνση δεν είναι δυνατή ούτε για τα φωτεινά κύματα.

► Εάν η μέγιστη ταχύτητα συμπίπτει με του φωτός (εάν $V_{max} = c$) και εάν γνωρίζουμε ένα ελάχιστο ρυθμό επιτάχυνσης από τη βαρυτική σταθερά G τότε μπορούν να γίνουν οι πρώτοι θεωρητικοί και διερευνητικοί υπολογισμοί για το μέγιστο μήκος και το μέγιστο χρονικό διάστημα.

► Η ύπαρξη κυματικής μεταβίβασης της ενέργειας του κενού χώρου από και προς τα υλικά σώματα. Η ισότροπη μεταβίβασή της. Η διαφορά στο φαινόμενο της κίνησης του φωτός (κυματική κίνηση) από την κίνηση των υλικών σωμάτων μέσα στο χώρο (μονοδιάστατη). Η κυματική κίνηση δεν "υπακούει" στη Νευτώνεια λογική της κίνησης, αφού η παρουσία του κύματος οφείλεται στην αντίσταση που προβάλλεται στη μεταβολή και όχι στην έλλειψη αντίστασης.

► Η ελάχιστη ποσότητα του Πλανκ $h = E_{max}/f_{max}$ για τη μεταβίβαση της ενέργειας, το όριο στη μέγιστη συχνότητα των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων (f_{max}) και η μέγιστη ποσότητα ενέργειας που μπορεί να μεταβιβαστεί κυματικά στη μονάδα του χρόνου (E_{max}/sec). Η ύπαρξη ελάχιστου χρόνου T_{min} .

► Για τη δομή της ύλης, προβλέπονται φαινόμενα γνωστά από την κλασική φυσική, όπως η ταλάντωση, στάσιμα κύματα (ή καταστάσεις) συγχρονισμός, συχνότητα, φάση, συμβολή, ενίσχυση-εξασθένηση.

► Η φυσική επιλογή της κυκλικής και της περιοδικής κίνησης και της επανάληψης (και ο ρόλος της) για την ύπαρξη σταθερών υλικών πραγμάτων και για τη διατήρηση κοινών στοιχείων. Αντί στο πιο μικροσκοπικό χώρο να βρίσκουμε τις ελάχιστες σταθερές ποσότητες μάζας και το τέλος στη διαίρεση της ύλης ανακαλύπτουμε τη σχέση της σταθερότητας με τη γρήγορη και τη κυκλική κίνηση. Η ύλη, χωρίς την προηγούμενη ύπαρξη μίας σύνθετης πραγματικότητας δεν θα μπορούσε να έχει κάποια δομή και σχετικά σταθεροποιημένη παρουσία.

► Ειδικότερα, με τους όρους των μαθηματικών, η ύπαρξη τριγωνομετρικών σχέσεων, όπως ο ρόλος της ακτίνας στο γεωμετρικό σχήμα του κύκλου και ο αριθμός π , οι 90° μοίρες, η ρίζα $\sqrt{2}$, μήκη-τόξα, συνημίτονα και λοιπά άλλα. Γενικά, η σχέση των σταθερών ορίων στις φυσικές μεταβολές με τα περιοδικά φαινόμενα και με τη δυνατότητα να περιγραφούν μαθηματικώς τα πράγματα. Ο προκαθοριστικός ρόλος των χρονικών και των χωρικών ορίων

στις φυσικές διεργασίες. Στο Μέγιστο Συνολικό Χρόνο Υπάρχει όλο το Σύμπαν ($T_{\text{Σύμπαν}}$) και στον ελάχιστο δυνατό χρόνο (T_{min}), υπάρχει το "ελάχιστο" του Σύμπαντος. Όλα τα επιμέρους πράγματα, υπάρχουν και γίνονται ανάμεσα σε αυτά τα κοινά χρονικά όρια και γενικότερα με τις σταθερές προδιαγραφές μίας κοινής πραγματικότητας για όλα.

► Το φαινόμενο της αντίθετης κυματικής ροής της ενέργειας του χώρου. Συγκεντρωτικά προς την ελάχιστη απόσταση και ακτίνα (σαν βαρύτητα) και αποκεντρωτικά (σαν ηλεκτρομαγνητισμός).

► Το φαινόμενο της βαρυτικής δύναμης και της γενικής παρουσίας αυτού του φαινομένου παντού μέσα στο Σύμπαν. Η σχέση της βαρυτικής δύναμης με τα συγκεντρωτικά κύματα της χωρικής ενέργειας. Σε γενικές γραμμές, η ενέργεια του χώρου "ρέει" για να ισορροπήσει και η ροή της δημιουργεί και διατηρεί ξανά τις ελαττώσεις της, τις οποίες ονομάζουμε «ύλη». Το βαρυτικό πεδίο προκαλείται και υπάρχει από τη διαδικασία διατήρησης μέσα στη δομή της ύλης με κυματικό τρόπο.

► Η σχέση της εξασθένησης ή της ενίσχυσης των χωρικών κυμάτων (ηλεκτρομαγνητικών ή βαρυτικών) με το αντίστροφο του τετραγώνου της απόστασης, αφού η απόσταση στον πεπερασμένο χώρο συμπίπτει με ακτίνα, ενώ με την απόσταση αυξάνει ή ελαττώνεται η περιφέρεια του κύκλου.

► Η εξήγηση και η πρόβλεψη των μόνιμων φαινομένων, όπως είναι η θερμότητα και η παραγωγή ηχητικών κυμάτων παντού μέσα στο Σύμπαν, όπου παρουσιάζεται η ύλη. Η σχέση αυτών των μόνιμων φαινομένων με τη κυματική ενέργεια του κοινού χώρου. (Η πιο απλή κίνηση ενός υλικού σώματος προκαλεί κυμάνσεις με τις χαμηλότερες συχνότητες, οι οποίες μπορούν να δонούν τα μόρια της ύλης και παράγουν το φαινόμενο του ήχου. Τα υλικά σωματίδια και η θερμότητα παρουσιάζονται σε συχνότητες άνω των 10^{15} Hz)

► Στη θεωρία για ένα ολοκληρωμένο και σταθερό Σύμπαν, η παρουσία της ύλης προκύπτει σαν μια διαδικασία με τη δυναμική συμμετοχή του κενού χώρου και έτσι οι διαφορές όλων των φαινομένων προέρχονται από την ταλάντωση ενέργειας σε μια και την ίδια ποσότητα και από σχέσεις χρόνου, περιόδου και ποσότητας ενέργειας που μεταβάλλεται. Τα γενικά φαινόμενα

- > ηλεκτρομαγνητική διακύμανση
- > μη επαναφορά σε κατάσταση ισορροπίας και στάσιμες καταστάσεις
- > σωματίδια και
- > βαρυτικό πεδίο (από μια αντίστροφη κυματική διαδικασία στη μεταβίβασης ενέργειας) περιλαμβάνονται αξεχώριστα σε μια ευρύτερη διαδικασία, όπου η ενέργεια μεταβάλλεται για να επανέλθει (με συγκεκριμένους ρυθμούς) σε κατάσταση ισορροπίας.

► Η μέγιστη ταχύτητα των φωτεινών και των βαρυτικών κυμάτων αφού αυτά αποτελούν κυμάνσεις στην ταυτόχρονη παρουσία ενός και του ίδιου "κενού" χώρου (δηλαδή αυξομειώσεις της ισότροπης ενέργειάς του), η οποία έχει την τάση να ισοσταθμίζεται στον ελάχιστο χρόνο.

► Η σχέση της ενέργειας του "κενού" διαστήματος με την πιο υψηλή συχνότητα μεταβίβασης, με την ελάχιστη αδράνεια και με τα ελάχιστα μήκη κύματος. Ο κενός χώρος φαίνεται σαν απουσία ενέργειας διότι αυτός βρίσκεται σε μία κατάσταση ενεργειακής ισορροπίας (ή σταθερότητας) με δυναμική ενέργεια προς τη δομή της ύλης, η οποία μεταβιβάζεται κυματικά σε συχνότητες πιο υψηλές από το γνωστό ηλεκτρομαγνητικό φάσμα.

► Η σχέση της ύλης με τη στιγμιαία απώλεια ενέργειας που προκαλείται από την ταχύτερη κυματική μεταβίβαση της χωρικής ενέργειας. Η εξήγηση της παρουσίας όλων των σωματιδίων σαν ποσά ενέργειας που ανταλλάσσονται σε ιδιαίτερα μικρά χρονικά διαστήματα. Η δυναμική σχέση του πεπερασμένου χώρου με την ύλη στις πιο μικροσκοπικές διαστάσεις.

► Εξήγηση της ύπαρξης όλων των διαφορών και των ιδιοτήτων των υλικών πραγμάτων από τη διαφορά στο χρόνο αλληλεπίδρασης των υλικών φορέων, στο χρόνο που ανταλλάσσονται τα ποσά της ενέργειας και από το συγχρονισμό τους. Επιβεβαίωση της λογικής πολλών φιλοσόφων για την ύπαρξη μίας και μοναδικής ουσίας πίσω από το πλήθος των φαινομένων και των σχέσεων. Η ανεξαρτησία της βαρυτικής δύναμης από τη χημική σύσταση.

► Το φαινόμενο της "μάζας" με προέλευση τα αόρατα κυματικά φαινόμενα του χώρου (ηλεκτρομαγνητικά και βαρυτικά) και με την μείωση της συχνότητας στην ανταλλαγή της ενέργειας. Η σχέση των συστατικών της ύλης με μία και την ίδια ποσότητα ενέργειας, συνεπώς και η ύπαρξη δυναμικής σχέσης μεταξύ των σωματιδίων.

► Η σχέση της διατήρησης των υλικών σωματιδίων με τη μείωση στη συχνότητα μεταβίβασης των χωρικών κυμάτων, στην ταχύτητα της κίνησης και με την αύξηση του μήκους κύματος.

► Η κίνηση των υλικών σωμάτων με την προϋπόθεση τη σταθερή και αμετάβλητη δική τους ύπαρξη, κάτι που έχει όριο...

► Τα όρια σε φυσικά μεγέθη, όπως είναι η ταχύτητα των υλικών σωμάτων, η επιτάχυνση και η δύναμη. Ο χρόνος 1 sec δεν είναι μόνο η μονάδα στην οποία το φως διανύει ένα μέγιστο μήκος ($2,997924 \times 10^8$ m), αλλά και η μονάδα στην οποία φθάνουν στα όριά τους πολλές άλλες φυσικές μεταβολές ή διεργασίες.

► Η ακτινοβολία υποβάθρου CMB, η οποία συνδέεται με την παρουσία της κυματικής ενέργειας του κενού χώρου, με την οποία διατηρείται και αναδημιουργείται ο υλικός κόσμος.

► Η σχέση της αποκαλούμενης πυρηνικής δύναμης (και αυτή καμπύλωση του χωροχρόνου) με το ελάχιστο μήκος που συνδέονται οι υλικοί φορείς με το πλήρες Σύμπαν και με τη μέγιστη συχνότητα f_{max} στη μεταβίβαση των κυμάτων.

► Η δύναμη που συγκρατεί τα μικροσωματίδια με μεγάλη ενέργεια μέσα στον ατομικό πυρήνα δεν προκαλείται με ξεχωριστό τρόπο για κάθε άτομο της ύλης και δεν παράγεται από τις μικροσκοπικές κινήσεις των σωματιδίων.

► Η μέγιστη βαρυτική δύναμη δεν ενεργεί από κάποια κατεύθυνση, όπως αν προερχόταν από κάποιο υλικό πράγμα. Η μέγιστη βαρυτική δύναμη εκφράζεται από μία άλλη σταθερά ($G_{nuclear}$, που ενδεχομένως σχετίζεται με την ποσότητα $\approx 1,356 \times 10^{50}$).

► Η ταχύτητα του φωτός c εκφράζει το όριο που μπορεί να φτάσει η επιτάχυνση και κατά συνέπεια το ελάχιστο και το μέγιστο χρονικό διάστημα που η επιτάχυνση μπορεί να γίνεται.

Έτσι, η μικρή επιτάχυνση χρειάζεται ένα μεγάλο χρονικό διάστημα T για να φτάσει στην ανώτερη ταχύτητα c ($c = T_{max} \times a_{min}$), ενώ η μεγάλη επιτάχυνση χρειάζεται ένα πολύ σύντομο χρονικό διάστημα ($c = T_{min} \times a_{max}$). Ο μέγιστος ρυθμός μεταβολής στην ταχύτητα του φωτός a_{max} σχετίζεται άμεσα με την παρουσία της μέγιστης βαρυτικής δύναμης, την οποία αποκαλούμε "πυρηνική".

$$V_{max} = c = a_{min} \times T_{max} = a_{max} \times T_{min}$$

$$V_{max} = c = a_{min} / f_{min} = a_{max} / f_{max}$$

► Ακόμα, από τη σχέση του Νεύτωνα $a = F / m$, αλλά και από το όριο στην επιτάχυνση μπορούμε να καταλάβουμε ότι καμία δύναμη δεν μπορεί να ασκείται για άπειρο

χρονικό διάστημα και να προκαλεί άπειρη επιτάχυνση.

► Θεωρητικά, η σταθερή ταχύτητα του φωτός c μαρτυράει μία μέγιστη δύναμη F , η οποία είναι μέγιστη σε ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα και περιοδικά και όχι συνεχώς. Θεωρητικά, πρέπει να υπάρχουν στιγμές που η δράση λείπει (χρονικά κενά), όταν η επιτάχυνση φθάνει στο μέγιστο αποτέλεσμα της ανώτερης ταχύτητας κίνησης. Διαφορετικά, η επιτάχυνση δεν θα σταματούσε ποτέ και δεν θα υπήρχε ένα ανώτατο όριο στην ταχύτητα.

► Η διατήρηση της απόστασης μεταξύ των υλικών σωμάτων, το όριο στη βαρυτική έλξη και το "έλλειμμα μάζας".

► Η εξήγηση της απροσδιοριστίας στην κίνηση των ελάχιστων σωματιδίων μέσα στη δομή της ύλης, αφού στην ενέργεια του χώρου μεταβιβάζονται κύματα και ανταλλάσσονται ποσά ενέργειας σε ελάχιστα χρονικά (και χωρικά) διαστήματα, τα οποία είναι πιο μικρά από εκείνα που απαιτούνται για να φτάσει η πληροφορία στα μέσα της παρατήρησής μας.

► Τελικά η δημιουργία του υλικού κόσμου σαν ένα σχετικό φαινόμενο, που συντελείται διαρκώς στις πιο μικροσκοπικές διαστάσεις και σε ελάχιστα χρονικά διαστήματα και όχι δημιουργία συνολική και απ' ευθείας για το σύνολο του υλικού κόσμου.

► Η σχέση της ύλης με το χώρο προκύπτει από τη αξεχώριστη σχέση στη παρουσία του υλικού κόσμου με τον κόσμο που λείπει. Και ο κόσμος που λείπει συμμετέχει δυναμικά στην ενέργεια του υλικού κόσμου μέσα από τη μικροσκοπική δομή της ύλης, με τη μορφή του πεπερασμένου χώρου. Δεν υπάρχει χρόνος, Σύμπαν και χώρος χωρίς την ύλη, δηλαδή ένα Σύμπαν μόνο άμεσα, χωρίς ποιότητα και χωρίς έμμεσες-εξωτερικές αλληλεπιδράσεις. Όπως δεν υπάρχει ένας συνολικός χρόνος (μία Μέγιστη Περίοδος), χωρίς τις μικρότερες χρονικές στιγμές. Η ενέργεια η οποία είναι διαθέσιμη είναι πολύ περισσότερη και εμείς την αντιλαμβανόμαστε σαν κενό χώρο και σαν άπειρες δυνατότητες αλληλεπίδρασης μεταξύ των πραγμάτων. Με άλλα λόγια η "τεράστια" πραγματικότητα του Ολοκληρωμένου 100% Σύμπαντος είναι για εμάς μία "τεράστια" δυνατότητα, είναι οι άπειρες εξελίξεις και τα άπειρα πράγματα που αναμένουμε να γίνουν. Η συνολική ποσότητα ενέργειας είναι η ίδια για όλα τα πράγματα και όλα τα πράγματα υπάρχουν με τις ίδιες ταλαντώσεις ενέργειας ενός και του ίδιου χώρου.

► Η σφαιρικότητα του πεπερασμένου χώρου σχετίζεται με τη σταθερότητα της συνολικής ενέργειας του ολοκληρωμένου Σύμπαντος και με τους νόμους της κίνησης, που δημιουργούν και ρυθμίζουν τους υλικούς φορείς των πραγμάτων από τις διακυμάνσεις μιας και της ίδιας ποσότητας. Όλα τα πράγματα, ανεξαρτήτως διαστάσεων και αποστάσεως συναντιούνται με μια κοινή ποσότητα, με την οποία συντηρούνται και μόνιμα ανταλλάσσουν ενέργεια με κυματικές διαδικασίες.

► Τα μέγιστα χωρο-χρονικά όρια (στα οποία Είναι όλο το Σύμπαν και υπάρχουν όλα τα δυνατά πράγματα) και η ισοδύναμη ποσότητα ενέργειας, προκαθορίζουν την ποσότητα της ενέργειας που μπορεί σχετικά να ελαττωθεί στη μονάδα του χρόνου, με άλλα λόγια προκαθορίζουν το συνολικό αριθμό των υλικών φορέων που μπορούν να δημιουργούνται στη μονάδα του χρόνου (αφού οι υλικοί φορείς αναλογούν στις ελαττώσεις και στις διακυμάνσεις της ενέργειας). Με άλλα λόγια, ο αριθμός των υλικών φορέων που υπάρχουν στο σύνολο του χώρου δεν είναι άσχετος από το όριο της μέγιστης απόστασης απομάκρυνσης του χώρου (Σύμπαντος) και από την "ηλικία" του Σύμπαντος (δηλαδή, τη μέγιστη χρονική περίοδο ΤΣύμπαντος στην οποία το Σύμπαν είναι με όλη την ενέργειά του. (Έχει παρατηρηθεί σαν παράξενη σύμπτωση).

► Η "ψυχή" υπάρχει και ενεργεί με τον ίδιο τρόπο (δηλαδή αφαιρετικά), που η ανθρώπινη νοημοσύνη δημιουργεί τη γλώσσα και μεταδίδει κάθε πληροφορία με τις έννοιες. Με άλλα λόγια, όπως οι σκέψεις, οι οποίες σχηματίζονται με "αφαίρεση" και επιλογή των "κοινών στοιχείων". Το έμβιο ον, η εμφάνιση ψυχής στην οργανωμένη ύλη δημιουργούν μία νέα πραγ-

ματικότητα που δεν “υπολογίζει” ολόκληρο το Σύμπαν, και που λαμβάνει σαν πραγματικότητα μόνο όσα το “αγγίζουν”! Η παρουσία των εσωτερικών και διανοητικών φαινομένων και ευρύτερα το φαινόμενο της ζωής μέσα από τη μικροσκοπική δομή της ύλης είναι η παρουσία ιδιοτήτων μέσα στο χρόνο και στο χώρο, που προϋπάρχουν στην ταυτόχρονη και ά-μεση ύπαρξη του ολοκληρωμένου Σύμπαντος. Η νοημοσύνη δεν είναι ένα από τα τυχαία χαρακτηριστικά της ζωής, ούτε ένα από τα πολλά χαρακτηριστικά της. Είναι αυτό που απροσδιόριστα και συνολικά καθορίστηκε με τη λέξη "ψυχή", επειδή η εμπειρία δεν φανέρωνε καθαρά πως προκύπτει εξελικτικά το πλήθος των ζωικών εκδηλώσεων από μία πρωταρχική συνθήκη. Αυτή η πρωταρχική συνθήκη, με τους όρους της επιστήμης είναι η ταυτόχρονη σύνδεση των τμημάτων με το σύνολο, ο συγχρονισμός των επιμέρους δομικών στοιχείων και η συνεχής ανανέωση της ενέργειας εντός κάποιων χρονικών ορίων.

Κ. Γ. Νικολουδάκης
ΑΥΓ. 2009, 2011

Η 1η ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΗ ΣΤΗ ΓΗ
www.kosmologia.gr

